

Ειρήνη Κούτμου
ΑΪΖΑΚ ΝΙΟΥΤΟΝ
Πάνω στη μηλιά

Έπαινος
Γυναικείας
Λογοτεχνικής
Συντροφιάς
2023

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αϊζακ Νιούτον – Πάνω στη μπηλιά**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ειρήνη Κούτμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Κανέλλος Cob

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Ειρήνη Κούτμου, 2025

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2025

ISBN 978-618-01-5957-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

Ειρήνη Κούτμου

ΑΪΖΑΚ ΝΙΟΥΤΟΝ *Πάνω στη μηλιά*

Εικονογράφηση: Κανέλλος Cob

*Αφιερωμένο στα παιδιά μου, Ορέστη, Άρη και Μάριο,
που βρίσκονται πάντα στον πυρήνα της κάθε έμπνευσής μου,
στον Κώστα, τον σύντροφο της ζωής μου, που με στηρίζει
σε οτιδήποτε καταπιάνομαι και ποτέ δε βαριέται να συζητάμε
για Φυσική, και στους γονείς μου, που με έμαθαν να αγαπώ
τις επιστήμες και τη λογοτεχνία.*

Περιεχόμενα

Εισαγωγικό σημείωμα.....	11
1. Ένα μωρό στην κανάτα	16
2. Ένα μοναχικό παιδί, ένα παιδί με περιέργεια.....	20
3. Μικρή εκδίκηση, μεγάλες τύψεις.....	28
4. Γκράνθαμ – σε μια νέα οικογένεια	34
5. Ένα αστέρι για δώρο.....	43
6. Βοσκός ή επιστήμονας;.....	55
7. Η μηλιά στο Κέμπριτζ	60
8. Κίνηση, πτώση και βαρύτητα.....	68
Επίλογος.....	73
Παράρτημα σημειώσεων	76
Ενδεικτική βιβλιογραφία – πηγές.....	82

Εισαγωγικό σημείωμα

Λένε πως κάποτε ένα μήλο έπεσε στο κεφάλι του Ισαάκ Νεύτωνα και του έδωσε την ιδέα για τη βαρύτητα. Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρουμε αν αυτό το περιστατικό πράγματι συνέβη, παρόλο που τόσο στο πατρικό του σπίτι όσο και στην αυλή του Πανεπιστημίου του Κέιμπριτζ όπου σπούδαζε πράγματι υπήρχαν μηλιές και ο ίδιος συχνά έβρισκε έμπνευση από τη φύση.

Στο βιβλίο αυτό θα τον φωνάζουμε Άιζακ Νιούτον, όπως τον αποκαλούσαν στη χώρα του, την Αγγλία. Θα μάθουμε για εκείνον πως αγαπάει πολύ τα δέντρα και κυρίως τις μηλιές, και θα προσπαθήσουμε να τον γνωρίσουμε καλύτερα από την εποχή που ήταν παιδί. Από τη μέρα που γεννήθηκε πρόωρο μωρό σε μια μικρή βρετανική επαρχία, μέχρι τα νεανικά του χρόνια και την περίοδο που άρχισαν να σχηματίζονται στο μυαλό του οι πρώτες αδρές ιδέες για τις μετέπειτα ανακαλύψεις του.

Ο τομέας του Νεύτωνα ήταν η Φυσική. Ίσως ο ανα-

γνώστης να φαντάζεται πως αυτή ήταν πάντα η περίπλοκη επιστήμη που διδάσκεται σήμερα στο σχολείο. Και όμως, ως τον καιρό του Νεύτωνα, η Φυσική δε θεωρούνταν καν ξεχωριστή επιστήμη, ήταν απλώς ένα κομμάτι της φιλοσοφίας και μάλιστα όχι από τα ιδιαίτερα δημοφιλή.

Παρόλο που οι επιστημονικές θεωρίες που διατύπωσε και απέδειξε ο Νεύτωνα είναι εξαιρετικά σημαντικές για τη Φυσική, στο βιβλίο αυτό δε θα τις αναλύσουμε. Η ιστορία που θέλω να σας διηγηθώ είναι σαν παραμύθι με εκείνον πρωταγωνιστή, πάει πίσω στον χρόνο, στην εποχή που ο Άιζακ Νιούτον, όταν ήταν απλώς ένα παιδί, για το οποίο κανείς δε φανταζόταν πως θα γίνει κάποτε ο σπουδαίος και διάσημος επιστήμονας που σήμερα όλοι γνωρίζουν. Θέλω να σας μιλήσω για το μοναχικό αγόρι που οι δάσκαλοι θεωρούσαν αδύναμο μαθητή και οι συνομήλικοι αλλόκοτο και αντικοινωνικό. Για τον νέο που αγαπούσε τα βιβλία και τη γνώση, μα παραλίγο να καταλήξει κτηνοτρόφος αντί για επιστήμονας.

Η ζωή του Νεύτωνα είναι καταγεγραμμένη αναλυτικά από τους βιογράφους του. Εκείνοι μελέτησαν τις προσωπικές του σημειώσεις, τα ημερολόγια και την αλληλογραφία του, οι παλαιότεροι μίλησαν για εκείνον με συναδέλφους, συγγενείς και άλλους ανθρώπους που τον γνώριζαν. Σε αυτό το βιβλίο η φαντασία και η μυθοπλασία συμπληρώνουν τα κενά στις λεπτομέρειες, στα πρόσωπα και στις καταστάσεις όσων δε γνωρίζουμε για τη ζωή του, παρ' όλα αυτά, οι περισσότερες περιγραφές βασίζονται σε αληθινά γεγονότα.

Μέσα από τη διήγηση θέλησα να φωτίσω τις άγνωστες περιόδους της νεανικής ηλικίας του μεγάλου επιστήμονα, τις δυσκολίες, τη μοναξιά και τις αντιξοότητες που αντιμετώπισε πριν από την αυγή της εποχής των μεγάλων του ανακαλύψεων. Πάνω απ' όλα, διαβάζοντας και γράφοντας για εκείνον θέλησα να τιμήσω τη διάνοια και το ξεχωριστό ταλέντο του, την ικανότητά που είχε να παρατηρεί, να σκέφτεται, να διδάσκει μόνος τον εαυτό του. Να εμπνέεται και να δημιουργεί με τρόπο που κανένας άλλος δεν μπόρεσε να κάνει, τόσο στον καιρό του όσο και αργότερα.

Φαντάζομαι τον Άιζακ Νιούτον σαν ένα έξυπνο και ζωηρό αγόρι, ανεβασμένο σ' ένα ψηλό κλαδί μιας θεόρατης μηλιάς. Σκιτσάρει με επιδεξιότητα το πρώτο πέταγμα των πουλιών από τη φωλιά τους, θαυμάζει τα χρώματα στο ουράνιο τόξο και δαγκώνει με λαχτάρα ένα ζουμερό μήλο. Γράφει στο ημερολόγιό του τις σκέψεις του για ό,τι ενδιαφέρον έχει προσέξει γύρω του, αποτυπώνει με σχέδια και λέξεις όσα κρύβει στην ψυχή του. Κι εγώ τον παρατηρώ και γράφω για εκείνον.

Είναι μια στιγμή που είμαστε και οι δύο ευτυχισμένοι.

*Ειρήνη Κούτμου,
Αθήνα 2024*

Δεν ξέρω πώς μπορεί να με βλέπει ο κόσμος, αλλά εγώ βλέπω απλώς ένα παιδί να παίζει στην ακρογιαλιά και να χαίρεται κάπου κάπου βρίσκοντας ένα βότσαλο πιο λείο ή ένα κοχύλι πιο όμορφο απ' το συνηθισμένο, τη στιγμή που ο μεγάλος ωκεανός της αλήθειας απλώνεται ανεξερεύνητος μπροστά του.

Ισαάκ Νεύτων

1

Ένα μωρό στην κανάτα

Γούθσορπ – Αγγλία, Παραμονή Χριστουγέννων του 1642

Λίγο μακρύτερα από το κέντρο του χωριού, εκεί όπου τα σπίτια αραίωναν και τα μεγάλα αγροτόσπιτα ξεφύτρωναν σαν σκοτεινά βράχια μέσα από το χιόνι, βρισκόταν η αγροικία των Νιούτον. Σε λίγες ώρες ξημέρωναν Χριστούγεννα. Αμέτρητες χιονονιφάδες και μερικά τελευταία ξερά φύλλα παρασυρμένα από τον άνεμο χτυπούσαν όλη τη νύχτα τα ημιφωτισμένα τζάμια του σπιτιού. Στον περίβολο οι κορμοί των δέντρων γυάλιζαν στο μισοσκόταδο, κι όπως τίναζαν τα γυμνά κλαδιά τους, έδειχναν να χαιρετούν τ' αστέρια. Ανάμεσά τους ξεχώριζε αγέρωχη κι επιβλητική η γέρικη μηλιά, η κορυφή της ξεμύτιζε χρόνια τώρα πολύ ψηλότερα από τον μαντρότοιχο του κτήματος, ρεμβάζοντας μακριά προς τους λόφους και τα χωράφια.

Μόλις διαλύθηκε λιγάκι η θολούρα του χιονιού, η μικρή υπηρέτρια της οικογένειας βγήκε με την άμαξα κι έστριψε βιαστικά προς τον κεντρικό δρόμο για το χωριό. Μπροστά της το απέραντο παχύ λευκό χαλί αντανακλούσε διαμαντένιο το λιγοστό νυχτερινό φως που ξετρύπωνε από τα περαστικά σύννεφα, δημιουργώντας ένα μαγευτικό σκηνικό, όμως η κοπέλα, το βράδυ εκείνο, δεν είχε ούτε μάτια ούτε μυαλό για να το προσέξει.

Καλπάζοντας αργά στο παγωμένο λιθόστρωτο, κατάφερε επιτέλους λίγη ώρα αργότερα να φτάσει στο σπίτι της μαίας Φλόρενς. Όταν η γυναίκα άνοιξε την πόρτα, χρειάστηκε να καταλάβει ανάμεσα στα δάκρυα και στους λυγμούς της κοπέλας ότι είχε έρθει να την ειδοποιήσει πως η κυρία Χάννα Νιούτον ήταν στην ώρα της να γεννήσει το πρώτο της παιδί.

«Είναι νωρίς, πολύ νωρίς», μουρμούριζε η υπηρετριούλα στον δρόμο της επιστροφής αγωνιώντας για την κυρά της και το βρέφος. Δίπλα της η μαία στεκόταν αμίλητη και συνοφρυωμένη, καθώς σκεφτόταν πως η κοπέλα δεν είχε άδικο, ούτε επτά μήνες δεν είχε μείνει καλά καλά το μωρό στην κοιλιά της μάνας του και θα ήταν οπωσδήποτε πολύ δύσκολο τόσο πρόωρο να επιβιώσει.

Οι πρώτες ηλιαχτίδες του πρωινού των Χριστουγέννων ξεμυτούσαν διστακτικά πίσω απ' τα παγωμένα σύννεφα, όταν η μαία κράτησε τελικά στα χέρια της τον μικρό Άιζακ και τον έδειξε στην εξαντλημένη μητέρα του.

«Ο γιος σου είναι τόσο μικρός που μπορεί να χωρέσει σε μια κανάτα του κρασιού, αγαπητή μου Χάννα», είπε στριφογυρνώντας τον με περιέργεια. «Έχει όμως τσαγα-

νό, η καρδιά του χτυπάει δυνατά, κι άκου πόσο νεύρο έχει η φωνή του, κι ας βγαίνει από τόσο μικροσκοπικά πνευμόνια!»

Έξω από το δωμάτιο, η γιαγιά περίμενε μονάχη της αγωνιώντας για τον πρώτο εγγονό της. Ο άντρας της Χάννα είχε πεθάνει απρόοπτα λίγους μήνες πριν και το νεογέννητο θα έπαιρνε το όνομά του: *Άιζακ Νιούτον ο δεύτερος*.

«Τόσο πρόωρο λες να ζήσει, μίσις Φλόρενς, ή πάει ήδη για να συναντήσει τον πατέρα του στους ουρανούς;»

Η μαία Φλόρενς ήταν υπερβολικά φιλοχρήματη για να κακοκαρδίσει τους πελάτες της. «Είναι γερός, να μην τον φοβάσαι, μισ Ασκιού!» απάντησε με σιγουριά κι επέτρεψε στην ανακουφισμένη γιαγιά να τη γεμίσει με λίρες για τα χαρμόσυνα. Σαλιώνοντας όλο απληστία τα χείλη για το χρήμα που τσέπωνε, σκάρωσε ολόκληρο παραμύθι για το μωρό.

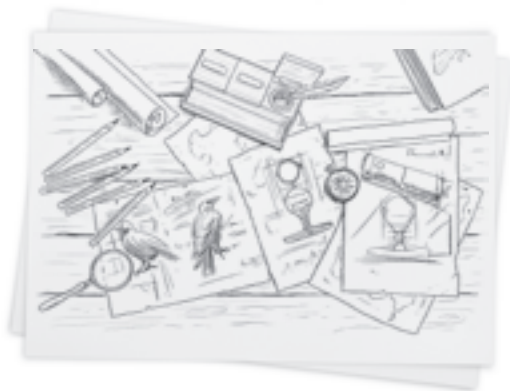
«Να με ακούς εμένα, τόσα έχουν δει τα μάτια μου, με τόσο έξυπνο μουτράκι, θα γίνει σπουδαίος κι όλοι γι' αυτόν θα μιλάνε μια μέρα!»

Η υπηρέτρια θα τη γύριζε στο σπίτι της και θα της έδινε ορισμένα πράγματα που χρειαζόταν το μωρό. Τώρα πια δε βιάζονταν, το πράγμα ήταν σχεδόν τελειωμένο· μέχρι η κοπέλα να επέστρεφε, το βρέφος πιθανότατα θα είχε ήδη αποδημήσει στους ουρανούς.

Όταν έμεινε πια μόνη η μαία, κάθισε με την ησυχία της να μετρήσει τις λίρες που πληρώθηκε χωρίς καμιά τύψη να σκεπάζει τη συνείδησή της για τα ψέματα που είχε αραδιάσει στην οικογένεια του νεογέννητου. Οι πραγματικές της σκέψεις ήταν όμως πως, ακόμα κι αν ζούσε εκείνο το μι-

κροσκοπικό μωρό, θα μεγάλωνε καχεκτικό, χωρίς να γίνει κάποτε το πανέξυπνο και ικανό αγόρι που είχε περιγράψει.

Ίσως να ήταν παιχνίδισμα της μοίρας, ίσως και καθαρή τύχη, μα χωρίς να το ξέρει, η άπληστη Φλόρενς είχε προφητέψει μέσα στα ψέματά της για τον Άιζακ Νιούτον τον δεύτερο την απόλυτη αλήθεια: εκείνη τη χριστουγεννιάτικη παγωμένη νύχτα, σε μια γωνίτσα της Γης, σε έναν από τους εκατομμύρια γαλαξίες και τα αμέτρητα αστέρια του, θα ερχόταν στον κόσμο ένας άνθρωπος που το όνομά του θα γραφόταν μια μέρα με χρυσά γράμματα στην Ιστορία της επιστήμης και στην Ιστορία της ανθρωπότητας.

2

Ένα μοναχικό παιδί, ένα παιδί με περιέργεια

Στην εξοχή του Γούλσθορπ, ο μικρός Άιζακ Νιούτον μεγάλωνε όπως όλα τα άλλα παιδιά της ηλικίας του, ξεπερνώντας πολύ σύντομα τις ανησυχίες της πρόωρης γέννησής του.

Ήταν ένα αγόρι επίμονο και με άκρατη περιέργεια, που παρατηρούσε τα πάντα και ρωτούσε για τα πάντα, που δεν υπήρχε πέτρα να μη σηκώσει και χαραμάδα να μην κρυφοκοιτάξει. Παρ' όλα αυτά, ποτέ δεν είχε τραβήξει την προσοχή των δασκάλων του με θετικό τρόπο. Αυτό που είχαν να πουν για εκείνον ήταν ότι δε συμμετείχε καθόλου στο μάθημα και την περισσότερη ώρα ρέμβαζε μπροστά στο παράθυρο.

«Πάντα είναι αφηρημένος. Κανένα μάθημα δε φαίνεται να τον ενδιαφέρει».

«Είναι αδιάφορος. Σε καμία ερώτηση δεν μπορεί να απα-

ντήσει, πιστεύω πως δεν ακούει καν όταν παραδίδω το μάθημα».

«Κυρία Νιούτον, να τι συμβαίνει με τον Άιζακ: όπως φαίνεται, το σχολείο δεν του ταιριάζει. Δε νομίζω πως τα καταφέρνει με τα γράμματα».

Πάνω κάτω αυτά άκουγε η Χάννα από τους δασκάλους κάθε φορά που περνούσε από το Γουόλσθορπ και ρωτούσε για τις σχολικές επιδόσεις του γιου της. Και έπειτα, κάθε φορά που επέστρεφε στο σπίτι από το σχολείο, το βλέμμα της τον έλουζε με απογοήτευση.

Δεν ήταν ψέματα βέβαια ότι ο Άιζακ προτιμούσε το τίθισμα των πουλιών από το βαρετό μурμουρητό των δασκάλων του. Επιπλέον, έβρισκε τα πουλιά πιο έξυπνα και πιο ενδιαφέροντα από εκείνους, θαύμαζε την εμπιστοσύνη που είχαν στη μελετημένη τεχνική τους για να αποθέτουν τα εύθραυστα και πολύτιμα αυγά τους τόσο ψηλά πάνω από το έδαφος, εκτεθειμένα στους ανέμους και στον καιρό. Όσο κι αν το σχολείο επέμενε να του μάθει γραμματική και καλλιγραφία, εκείνος προτιμούσε να εξετάζει το χτίσιμο των περίτεχνων φωλιών που με τα ταπεινά κλαδάκια γίνονταν σπίτια όμορφα, στέρα και γερά.

Η Χάννα έφερνε δασκάλους στο σπίτι για να τον ενισχύσει στα μαθήματα, όμως οι ώρες διδασκαλίας μαζί τους απλώς προσέθεταν γερές δόσεις βαρεμάρας στην καθημερινότητα του Άιζακ.

Αφηρημένος, νευρικός, συνήθως υπερβολικά προσηλωμένος στις δικές του σκέψεις που δεν επιθυμούσε να μοιράζεται, ήταν όντως ένα ιδιόρρυθμο παιδί. Από καιρό είχε αποφασίσει ότι δεν τον ενδιέφερε καθόλου αν οι με-

γάλοι θα αναγνώριζαν την πραγματική ευστροφία και την κοφτερή του αντίληψη, αντίθετα προτιμούσε να παρακολουθεί τα μαθήματα καταβάλλοντας την ελάχιστη προσπάθεια και παραμένοντας πάντα σχεδόν το ίδιο αδιάφορος και ονειροπόλος. Πιο πολύ τον απασχολούσαν σκέψεις για πράγματα που οι δάσκαλοι δεν είχαν καμία όρεξη να συζητούν και θεωρούσαν χάσιμο χρόνου και φλυαρίες, δηλαδή τις απορίες του για τη φύση και τον κόσμο, για τις αιτίες και τους σκοπούς των πάντων.

Όπως και να είχε το πράγμα, η κατάληξη με την κατ' οίκον διδασκαλία ήταν αργά ή γρήγορα πάντα η ίδια: οι δάσκαλοι παραιτούνταν κι έφευγαν εκνευρισμένοι, λιγότερο από τη νωθρότητα και περισσότερο από τον απείθαρχο χαρακτήρα του αγοριού.

Στα περίπου δέκα χρόνια του, ο τελευταίος διαθέσιμος δάσκαλος της περιοχής αποχώρησε απανδισμένος εξαιτίας ενός περιστατικού στο μάθημα που ξεπέρασε κάθε προηγούμενη απρέπεια του Άιζακ.

«Είχα γυρισμένη την πλάτη μου και έγραφα στον μαυροπίνακα την κλίση του ρήματος *αναρωτιέμαι*. Γύρισα φευγαλέα προς τον μαθητή μου και τι να δω! Η θέση του ήταν κενή, ο Άιζακ δε βρισκόταν πουθενά στο δωμάτιο! Ήταν άφαντος κι εγώ μιλούσα –ποιος ξέρει για πόση ώρα– μονάχα στον εαυτό μου, κυρία Νιούτον!»

Η Χάννα άκουγε αμίλητη τον δάσκαλο με κατεβασμένο το βλέμμα της στα πόδια κι αναστέναζε ντροπιασμένη και θυμωμένη για τη συμπεριφορά του γιου της. Ο δάσκαλος όμως δε σταματούσε. Ήταν αποφασισμένος να εξιστορήσει όλα όσα έγιναν.

«Αναγκάστηκα να ζητήσω από τον υπηρέτη να τον ανα-

ζητήσει στο υπόλοιπο σπίτι. Τον ξετρύπωσε τελικά πού λέτε; Ανεβασμένο στη μηλιά στον κήπο να ρεμβάζει αμέριμνος! Ο αθεόφοβος το είχε σκάσει από το παράθυρο όσο εγώ παρέδίδα! Κι όταν ο υπηρέτης τον διέταξε κατ' εντολή μου να κατέβει για να συνεχιστεί το μάθημά μας, ξέρετε τι έκανε τότε ο Άιζακ; Σκαρφάλωσε σε πιο ψηλό κλαδί, σημάδεψε και βομβάρδισε τον δόλιο τον υπηρέτη σας με μήλα!

»Δεν μπορεί να μάθει απολύτως τίποτα αυτό το παιδί, κυρία Νιούτον, κι εγώ δε δέχομαι να μείνω εδώ ούτε λεπτό παραπάνω! Ένα γερό χέρι ξύλο τού χρωστάω κανονικά, αλλά δεν μπόρεσα να τον πιάσω στα χέρια μου για να του το δώσω!»

«Ναι, το έσκασα!» παραδέχτηκε λίγο αργότερα ο Άιζακ στη Χάννα όταν τον τσάκωσε και τον κατσάδιασε για τη συμπεριφορά του. «Το έκανα γιατί ξεκίνησε να κλίνει το ρήμα *αναρωτιέμαι*! Όμως όποτε εγώ αναρωτιέμαι για κάτι, όλοι οι δάσκαλοι μου φωνάζουν και με βάζουν να γράφω εκατό φορές τη φράση *Δε θα λέω βλακείες στο μάθημά!*»

Τον Άιζακ τελικά λίγο τον ένοιαζε η γνώμη των δασκάλων. Παρ' όλα αυτά, πίσω από το απείθαρχο, ανάγωγο, προβληματικό παιδί που έβλεπαν οι μεγάλοι υπήρχε ένα μυστικό. Ένα βάρος που για χρόνια κουβαλούσε στις πλάτες του, κάτι που δεν μπορούσαν να νιώσουν όσοι τον μάλωναν, τον νουθετούσαν, τον τιμωρούσαν και τον πρόσβαλλαν για να τον κάνουν με το ζόρι πειθήνιο και υπάκουο. Κανένας δε γνώριζε ή δεν μπορούσε να διανοηθεί

την τεράστια αναστάτωση που είχε φέρει στην ψυχή του αγοριού το γεγονός ότι η μητέρα του, όταν ήταν πολύ μικρός, τον είχε εγκαταλείψει.

Ο Άιζακ ήταν μόλις τριών ετών όταν η Χάννα ξαναπαντρεύτηκε. Ο δεύτερος σύζυγός της, ένας ιερέας με το όνομα Μπάρναμπας Σμιθ, δεν καλόβλεπε το αγοράκι που τον κοιτούσε με βλέμμα εχθρικό πίσω από τα φουστάνια της μαμάς του, κι έπεισε τη Χάννα πως θα ήταν καλύτερα ο μικρός να έμενε στο Γούλσθορπ και όχι μαζί τους. Έτσι, ο μικρούλης Άιζακ χωρίστηκε από τη μαμά του όταν εκείνη μετακόμισε σε άλλη γειτονική πόλη με τον σύζυγό της για να κάνει μαζί του μια καινούρια οικογένεια.

Μεγάλωσε με την ομίχλη της μοναξιάς να τυλίγει ολοένα και πιο ασφυκτικά την καρδιά του. Χωρίς μάνα και χωρίς πατέρα, παρά μόνο με την ψυχρή και λιγομίλητη γιαγιά, με την οποία ένιωθε ξένος, για χρόνια παρέμενε απροσδιόριστα θυμωμένος με τους ανθρώπους κι απογοητευμένος από τον εαυτό του. Το βαρίδι εκείνης της απόρριψης ασήκωτο, τον γέμιζε με τόση θλίψη που δεν ξέφτιζε από μέσα του ποτέ σε όλη τη ζωή του.

Έγινε λοιπόν φίλος με τη φύση και τα δέντρα, τον ήλιο, τα σύννεφα και τα ποτάμια. Περνούσε ώρες στα λιβάδια ξαπλωμένος στις ξανθές θημωνιές, σκαρφαλωμένος στα ψηλά κλαδιά της μηλιάς παρατηρούσε τον ήλιο να μετακινείται στον ουρανό κι αναρωτιόταν ποια να ήταν η πραγματική φύση της φλογισμένης σφαίρας που έστελνε το φως και τη ζεστασιά της στη Γη.

Ο Άιζακ πάντα παρατηρούσε. Θαύμαζε τα πουλιά που πλάναιναν με επιδεξιότητα μένοντας σχεδόν ακίνητα στον ουρανό, και χάζευε την κάμπια που περπατούσε με άνεση

ανάποδα επάνω στο κλαδί. Περίμενε με τις ώρες το ώριμο φρούτο να ξεκολλήσει και να πέσει απ' το κοτσάνι του και τις λεπτές ηλιαχτίδες να περάσουν ανάμεσα από τον ιστό της αράχνης. Λάτρευε τη βροχή, τις μικροσκοπικές σταγόνες που στέκονταν στα φύλλα κι έκρυβαν μέσα τους τα χρώματα της ίριδας. Προσπαθούσε να πιάσει ψάρια στα ρηχά νερά με καμάκια που έφτιαχνε μόνος του, πελεκούσε ξύλα στερεώνοντας στα διάφορα λημέρια του αυτοσχέδια ηλιακά ρολόγια.

Κρυμμένος ανάμεσα στις φυλλωσιές έμενε αθέατος από τα άλλα αγόρια της ηλικίας του, που εμφανίζονταν καμιά φορά για να παίξουν ξέγνοιαστα στους αγρούς και να πλατσουρίσουν στο ποτάμι κυνηγώντας νερόκοτες και στοχεύοντας λαγούς με τις σφεντόνες τους. Από το λημέρι του φανταζόταν πώς θα ήταν άραγε αν κάποτε εμφανιζόταν μπροστά τους και παράβγαινε μαζί τους στο τρέξιμο και το σκαρφάλωμα· θα τους κέρδιζε στα σίγουρα, γιατί δεν υπήρχε δέντρο και κορφή που να μην μπορούσε να κατακτήσει με άνεση ο Άιζακ. Χωρίς ιδιαίτερο λόγο ξεκίνησε να κάνει συστηματική προπόνηση στο σημάδι σε μικρούς στόχους, τους οποίους έφτιαχνε μόνος του για να είναι έτοιμος αν ποτέ το έπαιρνε μια μέρα απόφαση να κατέβει και να τους γνωρίσει.

«Να παίξω μαζί σας;» φανταζόταν πως θα τους έλεγε με άνεση, κι εκείνοι με ενθουσιασμό θα τον δέχονταν αμέσως στην παρέα τους.

«Νιούτον, ε; Εύκολο να το θυμάσαι, έχει μέσα το “νιου”*.

* Από το new, που σημαίνει «καινούριος».

Ξέρεις κανένα καινούριο παιχνίδι λοιπόν να μας δείξεις;»
 Θα έλεγε ο ψηλός ξανθός που είχε πάντα μαυρισμένα και
 χτυπημένα γόνατα. Υπέθεσε ότι σε αυτόν θα άρεσε σίγου-
 ρα να ανεβαίνει στα δέντρα, κάτι στο οποίο ο Άιζακ ήταν
 αξεπέραστος! Θα διασκέδαζαν πολύ οι δυο τους κάνοντας
 διαγωνισμό ποιος θα φτάσει γρηγορότερα στα πιο ψηλά
 κλαδιά.

Θα τους έφερνε μια μέρα και την ντάμα του, ένα ωραίο
 επιτραπέζιο παιχνίδι που του είχε χαρίσει πριν από λίγο
 καιρό ο θεός Γουίλιαμ, ο αδελφός της μητέρας του, και
 του είχε δείξει πώς παίζεται.

«Και στην αρχαιότητα υπήρχε ένα παιχνίδι παρόμοιο
 με αυτό», θα εξηγούσε στην καινούρια του παρέα και θα
 τους μάθαινε τους κανόνες. «Δεν είναι δύσκολο, να, έτσι
 μετακινούνται τα ασπρόμαυρα πούλια στα τετράγωνα του
 ταμπλό».

Το πιο μικρόσωμο αγόρι, που είχε μάτια όλο φλόγα, θα
 ήταν ο πρώτος που θα πλησίαζε για να παίξει μαζί του. Τον
 έλεγαν Ρόμπερτ, ο Άιζακ το είχε ακούσει όταν τον φώνα-
 ζαν οι φίλοι του. Δεν ήταν τόσο δυνατός, όταν έπαιζαν ξύ-
 λο ή πόλεμο, πάντα τον νικούσαν οι υπόλοιποι, ήταν όμως
 έξυπνος, κι όταν η παρέα είχε κάποιο πρόβλημα, πάντα
 αυτός έβρισκε τη λύση.

«Σε νίκησα!» θα έλεγε θριαμβευτικά στο τέλος του παι-
 χνιδιού ο Άιζακ, κι ο άλλος θα αναλογιζόταν τι μπορεί να
 είχε πάει στραβά και είχε χάσει. Κι ούτε που θα είχε καλύ-
 τερη τύχη ο Ρόμπερτ ή κάποιο από τα υπόλοιπα παιδιά αν
 τον προκαλούσαν σε νέα παρτίδα. Γιατί ακόμα κι όταν
 έπαιζε ντάμα με τον θείο Γουίλιαμ, αν την πρώτη κίνηση
 την είχε ο Άιζακ, δεν έχανε ποτέ.

Όλα αυτά και πολλά ακόμα συναρπαστικά σενάρια είχε στο μυαλό του για να κάνει φίλους, μα η απόφασή του να τους συστηθεί στ' αλήθεια έπαιρνε συνέχεια νέες αναβολές.

Κάποτε είχε την τύχη να βρει ανάμεσα στους θάμνους ένα παρατημένο ξύλινο σπαθί κάποιου παιδιού που αφηρημένο το είχε ξεχάσει. Πάλεψε ώρα με τα αγκαθωτά πυκνά κλαδιά, καταγραφτζούνισε τα χέρια του μέχρι να καταφέρει να το ξεμπλέξει μαζί με τη θήκη του μα στο τέλος μπόρεσε ικανοποιημένος να κουβαλήσει το λάφυρο μυστικά στο σπίτι. Το περιποιήθηκε, το καθάρισε και το κράτησε κρυμμένο στο μπαούλο του. Μόνο καμιά φορά το έβγαζε και διασκεδάζε μόνος του, ορμώντας στις σκιές που σχημάτιζαν τα έπιπλα στους τοίχους σαν να ήταν απέναντί του κάποιος φανταστικός εχθρός, ή φίλος, ίσως κάποιο από τα αγόρια, που τόσο καιρό παρακολουθούσε μυστικά κρυμμένος σαν κοτσύφι μέσα από τα δέντρα. «Πίσω και σας έφαγα!» θα φώναζε. «Συλλάβετε τον καινούριο!» θα έκραζαν κι αυτοί και θα ορμούσαν ο ένας στον άλλον σε νέα μάχη. Σε νέα χαρά.

Παρ' όλη όμως την προπόνηση, τη θέληση, τα όνειρα, τελικά ο Αϊζακ ποτέ δεν τόλμησε να πλησιάσει εκείνα τα παιδιά και πέρασε την αιωνιότητα των παιδικών του χρόνων στην προστασία της κρυψώνας του, απόμακρος και μόνος.

Ο Ισαάκ Νεύτωνας κατάφερε να εξηγήσει με μαθηματικό τρόπο πώς συμπεριφέρεται ο φυσικός κόσμος, τόσο στη Γη όσο και στο Διάστημα. Οι θεωρίες του κατέργησαν για πάντα τις παλιές ιδέες και μέσα από το έργο του η Φυσική αναγνωρίστηκε ως ξεχωριστή επιστήμη.

Ίσως όλα ξεκίνησαν όταν ήταν παιδί και σκαρφάλωνε στις μηλιές, ίσως πάλι κάποτε, από ένα μήλο που του έπεσε στο κεφάλι, να εμπνεύστηκε τη βαρύτητα. Όλα είναι πιθανά!

Από 9 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-9957-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 30834